

Дарина Пахольчук

Храм мого серця

Збірка поезій

Від автора

Мені пощастило народитися в сім'ї, де люблять та цінують один одного. У моїй родині дотримуються народних традицій та обрядів, співають, колядують та ходять молитися до церкви.

Бабця Ляоня, наприклад, довгі роки працювала директором районного будинку культури, де пройшло її багате сценічне життя. А згодом керувала церковним хором, як і колись давно моя прабабуся. Саме бабця Ляоня навчила мене молитов та чудових українських пісень. І я дуже люблю, коли ми збираємося великою родиною та співаємо.

У нас усі дуже співучі та талановиті. Тато і мій старший брат – чудові музиканти. Вони грають прекрасні твори на фортепіано, особливо братик. І я зараз ходжу в музичну школу, щоб навчитися грати так, як він.

А моя матуся! Вона теж неймовірно обдарована! Це від неї я навчилася любити поезію, життя та писати вірші... Такі щирі, чуттєві, сповнені любові та вдячності Всевишньому за можливість жити, творити та радіти кожному дню.

Тому любіть життя, як я люблю! Насолоджуйтеся кожною миттю, кожним твором та кожним рядком моїх поезій!

Дарина Пахольчук,

учениця

Рівненської спеціалізованої школи
«Центр надії» ім. Надії Маринович

І частина

Я – українка!

Я - українка!

Я - українка, бо люблю
Волошки та червоні маки,
Спів соловейка - все тому,
Що ця любов від мами й тата.

Вони мене навчили доброти.
Бабуся – щедрості земної.
Від сонця й неба взяла теплоти,
Щоб назавжди залишились зі мною.

На крилах мрій я високо літаю
У віршах, у мелодії пісень.
За це я Україною пишаюсь,
Молюсь за неї ніч і день.

Та де б у світі не була я,
Завжди додому повертаюсь.
Чи патріотка я? Не знаю.
Та я не зраджу свого краю!

Перелітна пташка

Мені наснилося сьогодні,
Як гарна пташка у саду
Співала дуже ніжну пісню,
Але чомусь таку сумну...

За чим вона так сумувала?
За теплим сонечком ясним?
За спілим золотим колоссям?
За дрібним дощиком рясним?

Мабуть, було їй трохи сумно
Лишатись зелені дібров,
Пахучих квітів, трав зелених
Та покидати дім свій знов.

А відлітати доведеться
У теплі та чужі краї.
Де сонце світить, та не гріє,
Де пісня є – слова не ті!

На чужині усе інакше,
І навіть хмари не такі,
І зорі не такі яскраві,
І зорепади не рясні.

Але, на щастя, все минає,
Проходить, наче страшний сон.
Вже ніч минула. Вже світає...
Збирається додому знов.

Співає дивним переливом,
У небі високо дзвенить!
То наша пташка перелітна
Додому радісно летить!

Україна єдина

Від Криму до Карпат,
Від Заходу до Сходу.
Я шлю низький уклін
Вкраїнському народу!

Народе мій могутній,
Народе мій співучий,
Народе мій незламний,
Як Дніпровські кручі!

Віками нас гнобили,
Топтали рідну землю.
А ми лиш боронили,
Проходячи крізь терни.

Та нас не розділити
І волю не зламати!
Ми вміємо любити,
А не лише страждати!

Адже ми гарні люди
Великої Країни -
Усі ми брати й сестри
Єдиної Родини!

II частина Берегиня

Берегиня моя

Матусю, ти – зірка!
Матусю, ти – сонце!
Як тепло в обіймах твоїх!
Нічна колискова,
Зоря світанкова,
Натхнення у віршах моїх.

Мене ти навчила
Любити, кохати
Та берегти рідний край.
Чемною бути,
Людей цінувати -
Усе пам'ятаю – ти знай!

Оберігаєш мене у молитві,
Як Матір Божа дитя.
Для мене - ти всесвіт,
Небо відкрите,
Ти – Берегиня моя!

Люблю тебе дуже.
Без тебе не було б
Мене такої, як є!
Ти щира, ти добра,
Ласкава і ніжна.
Ти радість і щастя моє!

Бабусині пісні

Коли я малою
Любила бувати
В бабусиному селі,
Завжди, коли ми
Лягали спати,
Співала вона пісні.

Пісні колискові,
Ще й обрядові,
Веселі та трохи сумні.
Але такі рідні,
Серцю приємні
Завжди були мені.

Вони від народу,
Від сонця і неба,
Від зморених працею рук.
Слухаю їх і нічого не треба,
Лише мелодії звук...

Бабуся навчила
Молитися Богу,
Храм відкрила мені.
Щирий, світлий
та незрадливий,
храм моєї душі.

З тобою за щастя
До церкви ходила.
На криласі, де хоругви,
Співала, молилась
Та в Бога просила
Почути мої молитви!

Бабусю рідненька,
Хоч ти вже й старенька
І сива твоя голова,
Коли ти співаєш,
Я відчуваю:
Душа України жива!

Молитва

Я піду до храму тихо помолитись,
Попросити в Господа нам усім добра.
Я не хочу бачити, як хворіють діти,
Мені прикро знати, що у них біда.
Боже милостивий, що мені зробити?
Щоб вони щасливі були так, як я!
Бо я маю тата, бо я маю маму,
Братика, бабусю і шкільну сім'ю.
І за це я дякую низько та уклінно,
Завжди та усюди Великому Творцю!
Бо життя - це радість, це дарунок Божий,
Ви його плачайте, цінуйте над усе!
Тих, хто щирий, серцем не байдужий
Хай на крилах світлих Ангел вбереже!
Від страшного лиха, від біди і тьми.
Від смертей і горя, від війни й розрухи.
Люди, залишайтеся Людьми!
Припиніть незгоди, непорозуміння
Та страшну війну!
Щоб були щасливі діти,
Їхні сім'ї, Господи, прошу!
За мою країну – рідну Батьківщину,
Боженька молю!

Різдво

Люблю, коли пахне кутею,
Узваром. Свічі горять...
Надворі мете-замітає.
Дрова в каміні тріщать.
На кухні клопочеться мама,
Готує дванадцять страв.
Тихенько звучить колядка -
Господь нам радість послав.
Сьогоднішня ніч особлива:
Діва Марія нам всім
Явила Божого Сина -
Людству спасіння у Нім.
Ми сядемо разом до столу,
Помолимось, як завжди.
Дай, Боже, усім нам здоров'я
І не буде ніколи біди!
Колядує уся країна.
Колядує кожна сім'я.
Колядує велика Родина
І Україна моя!

Почаївський монастир

На горі стоїть, мов свіча горить!
Туди люди йдуть, як вода течуть!
Шевченко там навіть бував
Та нащадкам про нього писав.
До Почаєва орда підступала,
Та Матінка Божа захищала.
Руйнування вона не простила
І грабіжників осліпила!
Є там Скит, храм Духа Святого.
Чудо зцілення завжди від Нього.
Недалеко від монастиря
Є Західніша гора.
Там Матінка Божа ходила.
На камені слід свій лишила.
Де права була ступня,
Тече там свячена вода.
В печері молився ігумен Іов.
І спасіння душі віднайшов.
На горі за його молитвами
Благодать бережеться віками.
І я там з батьками бувала,
Милість Господа відчувала.
Там щиро моляться ченці,
Вірні Господні женці,
Сіють світло серед імлі
За мир і любов на Землі!

Зарваниця

На славній Тернопільській землі,
В простому, звичайному селі,
Якому назва Зарваниця,
Є джерело, де цілюща водиця.
Там, на горі, Божа Мати постала.
Та на спасіння незрячим вказала.
Той, хто ввірує, водою умиється,
Прозріє – світ Божий відкриється!

Храм на горі тепер височіє.
Кожен в молитві може прийти.
Якщо в серці живе надія,
Божа Мати прийме молитви.
Там ще є одна гора крута.
На ній дванадцять стацій.
Тернистий шлях Ісуса Христа...
Аж страшно, цілих дванадцять!

Він взяв на себе людські гріхи,
В страшних муках за нас помер,
Щоб вічне життя отримали ми,
Щасливо жили дотепер!
Та Господь любить усіх,
Благодать нам дарував.
Воскресінням Сина свого
Людству прощення послав!

Джерело Святого Миколая

Джерело Святого Миколая,
Його я дуже люблю,
Добре знаю.
Тихенько помолитися,
Водиченьки напитися
Я приїжджаю.
А Миколай Святий оберігає
Людей на суші
Та й на морі.
Дає розраду всім
У радості
Та в горі.
Тому, хто в нього вірує
І служить,
Та з Миколаєм дружить,
Того він захищає
Від напасті
Та не дає у гріхи впасти.
Як їдеш у дорогу,
Помолися!
Покровительством
Святого заручися!
Та подякуй за дорогу
Миколаю!
Нехай щасливо Всіх
додому повертає!

Післямова

Що є святиною для маленької талановитої рівнянки? Це, безумовно, родинна любов, яка окрилює юну поетесу. Це тепло мами та бабці - перших духовних берегинь. Це підтримка сильних татових та братових плечей. Це молитви-прохання за мир і добробробут у рідній країні, за щасливе дитинство знедолених маленьких українців, за доров'я та затишок у родині. Це спогади про відвідини духовних святинь: Джерела Святого Миколая, Почаєва, «бабусиної» церкви, Зарваниці.

Кожен вірш маленької поетеси вражає небайдужістю до долі України, її духовних святинь.

Співчуття, подяка, любов, віра, проникливість - ці чесноти вибудували храм Даринчиного серця. жоден земний храм не буде мати цінності доти, доки ми не будемо плекати храмів наших сердець...

Щастя тобі, Даринко, у збудуванні світлого храму твоєї щирої душі!

Герус Людмила, керівник літературного гуртка школи «Центр надії»